

Lezecký ráj

Každý už určitě někdy přemýšlel o tom, jak by asi tak mohl vypadat skutečný ráj. Předpokládám, že horolezci si svůj ráj vysnili někde mezi horskými veličánami, zatímco boulderisti mezi spoustou menších kamenů. A protože já jsem už spíše teplomilný lezec, představuji si ráj asi takto: písčité, sluncem ozářené pláž, na jejíž jedné straně jsou skály, na druhé straně příjemně teplé moře a na pláži krásné polonahé dívky. To by se mi líbilo. Ale kde ho najít? Výraz „Lezecký ráj“ v tomto pojetí jsem poprvé zaregistroval ještě za totality, když mi někdo vyprávěl o lezení v zátokách u Marseille. Když jsem se tam po revoluci vydal, zjistil jsem, že pláže se skalami u moře, na kterých se opalují dívky nahoře bez, tam opravdu jsou, ale mělo to i své „mouchy“. Další lezecký ráj měl být v Thajsku, kam jsem to jel také prozkoumat, ale ani tam bych dlouho nevydržel kvůli velkému horku a vysoké vlhkosti. Zatím posledním lezeckým rájem byl označen ostrov Kalymnos, kde jsem byl už mnohokrát a stále se tam vracím, protože tato destinace mi zatím nejvíce připomíná můj vysněný lezecký ráj. Podrobnosti z našeho posledního výletu na Kalymnos najdete v tomto čísle Mantany v článku od Broňka.

Jiří

Slovenské alpy

s „desítkou překvapení“

Září 2014

Lída Rašková

V kalendáři svítil květen, když se mi ozval kolega z práce s nápadem vyjet do Slovinska, na Triglav a okolní vršky. Tato země mě lákala už delší dobu, loni jsem dokonce chtěla vyjet s partou z Chomutova. Krásná příroda, hory, místní, kteří nejsou zkaženi turismem jako v jiných zemích. Tak proč ne, s Honzou jsme si plácli a tím začalo plánování našeho prodlouženého víkendu. Vybrali jsme září, s ohledem na počasí, podmínky a turismus, který v tuto dobu v horách už opadá. Jenže koho vzít s sebou? Byla by to celkem drahá sranda jet ve dvou...

Trvalo nám pár dnů, než jsme sehnali další čtyři nadšence a mohli jsme začít plánovat detaily naší ferratové dovolené.

Pohled u Triglavského domu

Kranjska gora

Překvapení č. 1: Sestava

Do odjezdu se naše sestava několikrát změnila. Jeden si zlomil ruku, druhá dostala zánět průdušek, třetí nemohl odjet z rodinných důvodů. V jednu chvíli jsme byli jen tři, pak nás bylo pět, pak čtyři, „prostě vše podle plánu“... Konečnou sestavu, složenou z nových členů, jsme dali dohromady DVA DNY PŘED ODJEZDEM! A bylo nás šest.

Cílem naší cesty byl Triglav, okolní vršky a to vše ferratově. Odjezd 24. září, zpátky 28. Předpověď počasí skvělá: jasno, bez srážek, na vr-

Akční sestava

cholu cca 3°C, dole kolem patnácti, dlouhodobě žádný sníh. Vzpomněla jsem si u předpovědi na Blážu, který mi několikrát opakoval: „Sežeň si mačky, budou potřeba!“ Říkala jsem si: „No jo, přehání, na co asi bych je potřebovala...“. Blážo, Blážo, že já na tebe nedala...

Spíme v autech či na parkovištích na celtě ve spacáku, případně kemp, vaříme si sami, ... prostě utratit co nejmíň, zažít co nejvíc. Kdybychom tušili, že s těmi zážitky (i špatnými) to bude tak horké, možná bychom rozpočet navýšili. Ale o tom až dále.

Ve středu 24. 9. navečer jsem na metru v Praze vyzvedávala tři neznámé lidi Ditu, Martina a Petra (byla jsem šoférka). Poznávacím znamením pro nás byly krosny, které jim vysely na zádech. Hned v autě se ukázalo, že se z nás stane dobrá parta, nepřestávali jsme si povídat a smát se, objevovat společné zájmy. Kolem desáté jsme dojeli do Brna, kde bylo plánováno setkání s druhým autem, které měl na starosti Honza a spolucestujícího mu dělal Radek, poslední člen naší výpravy. Byli jsme všichni, seznámili jsme se u čaje a piva a vyrazili jsme směr Vídeň.

Překvapení č. 2: Zdlouhavá cesta

Jelo se báječně, cesta utíkala a nemohli jsme se dočkat, až cca po 6 hodinách překročíme slovinské hranice. Cesta se nakonec protáhla

Nezajištěná část k domu

nejen kvůli únavě, ale také se opravoval slovinský hraniční tunel, kde nás nechali skoro dvě hodiny čekat v koloně. Ještě že jsem s sebou měla v autě několik alb Foo Fighters, jejich pecky byly skvělým společníkem a prevencí proti mikrosnánku v době, kdy celá osádka auta spala.

Na parkoviště Slovinského národního parku jsme dojeli 25. září kolem šesté ráno. Přivítala nás parta šesti českých chlápků, kteří nocovali vedle aut. Vybalili jsme cely a spacáky a okamžitě jsme zalehli k nim. Plán byl trošku se prospat a projít si park, případně dát nějaký z nižších vrcholů.

Překvapení č. 3: Déšť

Za 3 hodiny nás probudil silný déšť, čára přes rozpočet. Všechno mokré, počasí mizerné. Udělali jsme si snídani a rozhodli jsme se vyrazit do Kranjske Gory- obhlédnout civilizaci a zjistit počasí. Dostali jsme se tam kolem oběda. Předpověď: dole déšť, nahoře sněhové přeháňky, druhý den polojasno, pak jasno. V noci nahoře kolem -10°C. Opět jsem před sebou viděla „Mudrce Blážu“... No což, prostě jsme přijeli kvůli zdolání Triglavu, nic nám v tom nezabrání, i když to bude za horších podmínek, než se kterými jsme počítali!

Prošli jsme město, posilnili se místními specialitami a pálenkou, nakoupili zásoby a vydali se zpět na parkoviště, otestovat slovinské víno. Nebudu popisovat, jak

ochutnávka na parkovišti, seznámení a společenská konverzace vypadaly, to si dokážeme všichni představit. Zajímavější byla noc.

Překvapení č. 4: Lišky

Já a Radek jsme se rozhodli spát v autech, byla fakt zima, zbytek se uvelebil na celtách. Někdy kolem druhé se ozval výkřik, byla vidět světla z čelovek a začal povyk. Martin křičel: „Byla tu liška, možná dvě, čuchaly mi k hlavě, otírala se o mě! Já venku spát rozhodně nebudu,...“. Co dělat.

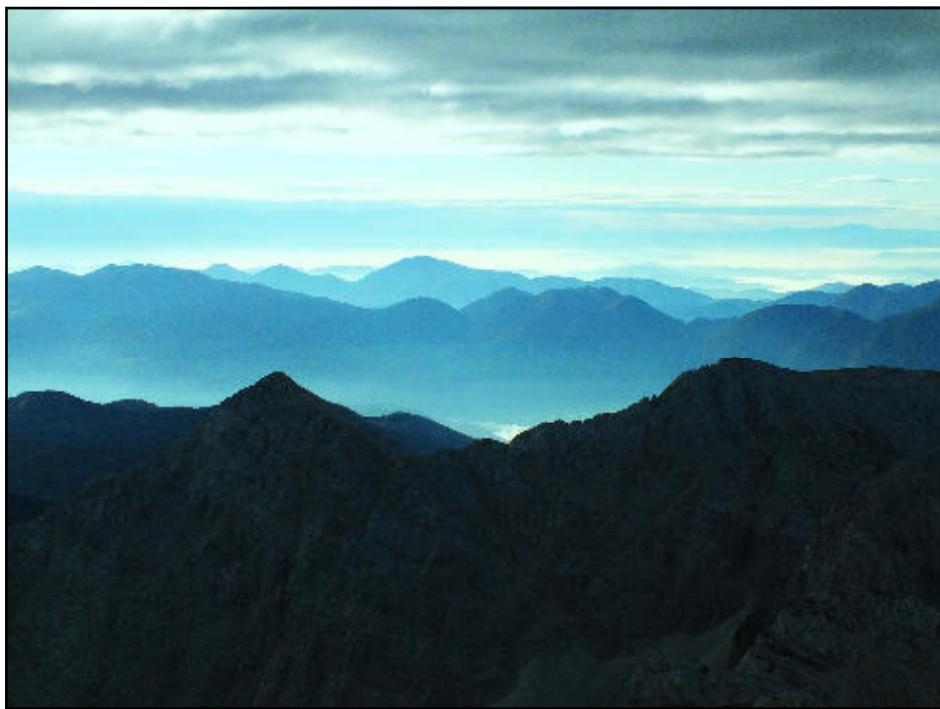
Do dvou aut se všichni nevejdeme, postaví se stan. Tři lidi se tam vyspí, zbytek se nacpe do aut. V tu chvíli jsme úplně zapomněli, že jsme na místě, kde se stany stavět nesmí, chráněná oblast se zákazem. Asi po hodině jsme znovu zalehli, noc proběhla v pohodě, lišky daly pokoj. Ráno jsme však zjistili, že se jedna pokusila od táhnout zabalenou stoličku pod autem (na obalu byly otisky zubů) a Honzovi se ztratila bota, která jim voněla.

Překvapení č. 5: Petr

Začali jsme se balit, snídat a připravovat na výstup na Triglav. Rozhodli jsme se dojít do Triglavského domu (2515 mnm) a podle času zvážít ještě ten den výstup na samotný vrchol, který má 2864 mnm. Nebo na chatě zůstat do dru-

Přechod ledových ker

Ranní slovinské Alpy od Triglavského domu

hého dne a ten začít oním výstupem na vrchol. Bylo to otevřené, podle času, kdy k domu dojdeme. Za zmínku stojí, že ve chvíli, kdy už jsme skoro vycházeli, si šel Martin odskočit do křoví a jak tam tak stál, spatřil Honzovu botu v lese, Honza skákal radostí...

Celý výstup (kombinace treku a ferrat) k až domu měl zabrat cca 3,5 hodiny. Jak jsem ale naznačovala v názvu článku, přišlo další překvapení. Nám trval déle, protože až cestou nahoru jsme zjistili, že Petr sice má nějaké ferraty za sebou, ale bojí se výšek! Co na to říct ...? No ale nechte ho dole, s liškami! ...

Překvapení č. 6: Sníh

Šli jsme tedy pohodově, kochali se výhledy a užívali si ferraty. Vyčasil se nám, takže jsme viděli vše pod nádherně zbarvenou modrou oblohou. Čím výš jsme stoupali, tím byla panorama před námi krásnější. Petr zvládal vše. Sice pomaleji, ale statečně a bylo vidět, že strach je přebitý krásou místa, kde jsme. Cestou se k nám přidali dva postarší Češi, které jsme potkali den předtím na parkovišti při našem příjezdu. Cesta nahoru byla parádně značená, dobře zajištěná v místech ferrat, i když místy náročnější (sesuvy kamenů, úzká místa). Po dvou hodinách stoupaní se začaly objevovat první známky toho, že tu sněžilo. Potkali jsme pár, který scházel dolů, a optali jsme se na Triglav... Odpověď nebyla příliš přívětivá: „V noci sněžilo, dost napadlo. Došli jsme na chatu, ale nahoru k vrcholu to nešlo, nemáme mačky a bez nich

by to bylo nebezpečné, všude je sníh a led“. Ok, řekli jsme si, že dojdeme k „rifugio“ a tam uvidíme, co dál.

Překvapení č. 7: Zkouška odvahy

K Triglavskému domu se naše osmička dostala někdy kolem 14:00. Sněhu bylo dost, k tomu se začala zatahovat obloha a najednou nám podmínky opět moc nepřály. Zahájili jsme poradu u polévky. Nakonec jsme se shodli na tom, že lepší bude jít na vrchol dnes, než zítra ráno. Sníh byl povolený, mraky začaly ustupovat a měli jsme dostatek času na to, abychom vystoupali a sešli zpět na chatu do setmění.

Pokud bychom vyrazili zítra brzy ráno, hrozilo, že bude jištění ferrat i samotná cesta namrzlá, na noc hlásili kolem -10°C . V příbytku jsme nechali batohy s nepotřebnými věcmi k výstupu, našadili jsme sedáky a ve tři hodiny se vyšlo. Šli jsme všichni, i Petr. Z nějakého zázračného důvodu zapomněl na strach a rozhodl se dojít až do cíle (vzal si ho

Sněhové překvapení

Jedna vysmátá ... Od Triglavského domu

tedy na starosti vedoucí naší výpravy Honza a hlídal si ho celou cestu). Na cedulích bylo zdolání vrcholu odhadováno na jednu hodinu, nám to trvalo skoro dvě. Počasí se totiž opět zkazilo, začalo fičet a na vzdušných nejištěných hřebenech jsme museli lézt skoro po čtyřech, aby nás to neodfouklo. Když jsme došli až nahoru, viděli jsme jen mlhu. Ale bylo nám to jedno. Prostě jsme to zvládli, byli jsme tam a cíl naší mise byl dosažen! Na pořízení fotek a kochání se mlhou jsme měli maximálně 15 minut. Bylo už pozdě a čekal nás sestup, který jsme odhadovali cca na hodinu. Radek a já jsme byli dole první, kolem šesté. Věděli jsme, že zbytek party je ještě někde nahoře a mají necelou hodinu na to, než bude tma. Bylo to napínavé jako detektivka, stihnou to, nestihnou? Ve chvíli, kdy padla tma, se objevil zbytek party v Triglavském domu!

Následovalo několik hodin jedení, pití, hraní karet a seznamování s horaly v úplně nacpané chatě. Noc jsme přečkali v malém pokoji na palandách. Před usnutím nás bavil Petr s Martinem. Vyfasovali dvojlůžko nahoře a než se poskládali, nastavili si pravidla tak, aby vedle sebe nebyli moc blízko, a než usnuli, uběhla minimálně hodina a my si během ní skvěle vy-

trénovali a posílili bránice.

Ráno jsem vstala už kolem šesté. Všichni ještě spali, kluci nahoře přituleni k sobě (co ta jejich pravidla ...?). Vzala jsem foťák a stihla jsem východ slunce. Bylo to nádherné, hory mají po ránu obrovské kouzlo. Stačí tam jen stát a pozorovat to, nasávat energii.

Kolem deváté jsme se potkali se zbytkem party v restauraci, dali jsme snídani a vymysleli plán: vrch Cmir, pak dolů na parkoviště po jiné ferratě než té výstupové. Vše cca na sedm hodin, do šesté večer budeme u aut.

Překvapení č. 8: Ledové kry a cesta necesta

Při přecházení pod Cmir nás překvapily zasněžené ledové kry, které jsme museli překonávat. Průsvih byl v tom, že byly dost kolmé. Neměly jsme žádnou výbavu pro zimní hory. Pokud by to někomu z nás ujelo, projede se a propadne bůhví kam. Začaly se projevovat nervy, nedokázali jsme se shodnout, jak budeme postupovat. Jeden chtěl kru obejít, druhý obejít, další jít úplně jinudy. Samozřejmě největší hloupostí by bylo rozdělit se. V tu chvíli mě přestala poslouchat hlava, přepadl jí strach a věděla jsem, že to není dobré. Po přioštržené výměně názorů jsme domluvili postup, šli jsme dál. Když jsme

Vrchol Triglavu

překonali první kru, čekaly nás úzké sesouvající se kamenité cestičky a další kra. Nekonečná cesta se samými překážkami. Po cca dvou hodinách jsme se konečně dostaly pod Cmir. Byli jsme unaveni, podrážděni, ale dost ponaučení pro další výpravy. Tam se rozhodlo, že Radek a Honza si vyjdou Cmir, my ostatní už to prostě nedáme a sestoupáme ferratou zpět k autu.

Nic však v našem putování Slovinskem nemohlo být jednoduché... Když jsme se ve čtyřech dostali k sestupové ferratě, projevilo se v Petrovi opět strach z výšek a nebyl do ní schopný nastoupit, opět ta hlava. Konala se další porada: přemluvit ho (to by byla největší chyba), nechat ho jít samotného stejnou ferratou, kterou jsme stoupali k Triglavskému domu (opět velká chyba, nemůže jít sám),... Nakonec se rada usnesla v tom,

že Dita a Martin sejdou novou ferratou, já se stanu „guedem“ a odvedu Petra tou, kterou jsme znali z předchozího dne. Dostala jsem velkou zodpovědnost a chopila jsem se jí tak, abychom to spolu zvládli. I když nás předbíhali staří lidé a děti, Petr byl zpocený až na ... a vystrašený z otevřených míst, dali jsme to a po třech hodinách jsme odemykali auto na parkovišti. Po necelé hodině dorazila Dita s Martinem a se stmíváním kluci. Pojedli jsme a popili. S Radkem jsme se rozhodli spát venku (ostatní byli ve stanu nebo autě), abychom viděli lišky... A přišla, jedna, několikrát za noc! Mrzelo nás, že jsme u sebe neměli foťák. Byly by to krásné záběry!

Překvapení č. 9: Zákon a pořádek

Ráno jsem vstala opět brzy, chvíli po mně i Radek s Honzou. Zjistili jsme, že nemáme moc vody, a tak se kluci

rozhodli zajet do blízké řeky nějakou nabrat. Chvíli po tom, co odjeli, se přiřítilo auto ochráňů parku. Vystoupil nabroušený chlápek a začal obcházet stan, ve kterém spala Dita

Zamlžený výhled z vrcholu

s Martinem a Petrem. Já se v tu chvíli ochomý-
tala kolem vaříče opodál. Když jsem viděla, co
se děje, nocležníky jsem šla vzbudit s tím, že
máme nejspíš velký průšvih! Poté, co se ze sta-
nu vymotali, začalo kolečko dohadů a hulákání.
Doklady, pokuta, zavolání policie, Martin a jeho
zadržování ochranářova auta, když chtěl odjet
s doklady, vymýšlení strategií, přemlouvání
ochranáře, že to přeci nějak vyřešíme (byl ne-
oblomný). Uvědomovali jsme si, že jsme udělali
chybu s tím stanem, na druhou stranu na nás
byl ochránce neuvěřitelně nepříjemný a bylo
vidět, že se z turistů snaží vytáhnout co nejvíce
peněz. Přijeli kluci s vodou, rozhodlo se, že se
s jedním autem ztratí, aby nás u toho bylo co
nejmíň. Atmosféra houstla, Martin, jako jediný,
odmítl doklady vydat. To ochranáře namíchlo
tak, že volal policii. Ještě než přijela, stihla jsem
se z této situace také vytrahit. Domluvili jsme se
se „stanaři“, že to bude nejlepší řešení. Ve sta-
nu jsem nebyla, nemám s tím nic společného,
vezmu auto a pojedu za klukama. Zašla jsem
za ochranářem, řekla mu, že jedu pryč. Ten asi
v záchvatu vzteku rozhodnutí nepromyslel, pus-
til mě. Neměl moje doklady, neměl zapsané au-
to, nebyla tam policie a já se vytratila. Později,
když už se to řešilo i se zástupci zákona pocho-
pil, že to byla chyba, potřebovali řidiče, někoho,
kdo tam „stanaře“ dopravil. Snažili se ty, co tam
od nás zůstali, přesvědčit, abych se vrátila:
„Přeci vás v tom kamarádka nenechá?“ Ale
marně, drželi jsme se naší strategie.

Abych to zkrátila, trvalo skoro čtyři hodiny, než
to kamarádi s policií a ochranářem dořešili.
Skončili bez dokladů, jen s papíry, které je na-
hrazují. Nic nepodepsali, nic nezaplatili a byli ze
všeho naprosto psychicky i fyzicky unavení. Vy-
řešením bylo to, že se mají dostavit v pondělí
na služebnu k dalšímu vysvětlení. Jenže...
Dneska jsme museli jet domů, do zítřka tu zů-

stat nemůžeme. Shodli jsme se na jednom: ze
služebny tak nic nebude, odjedeme a v česku
nahlásí doklady jako ztracené/ukradené. Prostě
budeme za darebáky.

Překvapení č. 10: Harmonický Villach

Všichni jsme se opět setkali kolem jedné odpo-
ledne. Rozhodli jsme se ze Slovinska co nej-
rychleji zmizet. Poslat pohledy a jedem. Prchali
jsme přes hranice jako zločinci, půlka z nás bez
dokladů. Přejeli jsme nějaký malý přechod
s Rakouskem a dojeli ke kapliče, která stála
osamocená na kopci. Super místo pro relaxová-
ní, nabrání energie, posílnění uvařeným jídlem.
Když jsme tam tak leželi na karimatkách na sil-
nici a kochali se výhledy na Villach a Gerlitzten,
přijel autem starší pár. Stařík vyskočil u povelu,
vytáhl tahací harmoniku a začal vyhrávat. Bylo
to jako objednaný soukromý koncert. Jako scé-
na z Pyšné princezny, kdy si chodil švec zazpí-
vat do země krále Miroslava. S párem jsme si
popovídali, zjistili jsme, že tady muž hraje pravi-
delně, kvůli skvělému zvuku a rozléhání hudby.
Provedli nás po kapliče (spravovali jí). Všem
nám to zlepšilo dopolední náladu, zapomněli
jsme na nepříjemnosti, které byly za námi, a
shodli jsme se, že o lepším závěru se nám ani
nesnilo. Vyrázili jsme směr Česká republika
s konstatováním, že to byla skvělá dovolená!

U Brna jsme se rozloučili s Honzou a Radkem,
do Prahy jsme dojeli kolem půlnoci. Celá cesta
končila stejně, jako začínala. Na metru v Praze
jsem vysadila Ditu, Martina i Petra a rozloučili
jsme se s rozplánovanou další výpravou
v našich hlavách.

Je neuvěřitelné, co se může stát za čtyři dny, a
jsem zvědavá, jaká další překvapení mě při
cestování čekají!

Lída

POZVÁNKA

Zveme všechny členy HOROKroužku mládeže HOROKLUBU v Kadani i v Chomutově, také dospělé členy Horoklubu se svými dětmi, které jsou schopné si vylézt (s dopomocí) alespoň k 1. nýtu na stěně pro Mikulášskou sladkou odměnu zveme vás na

**„ Mikulášskou stěnu „ Horoklubu „
ve čtvrtek 4.12.2014 - od 16.00 do 17.30 hod.**

Stěna bude připravena, ozdobena, ověšena vším sladkým, co Mikuláš přinese. Mikuláš s čerty i andělem přislíbili účast a stoprocentně přijdou, děti těšte se, nějaké dobroty přinesou, někoho odnesou.

Dále zveme mládež Horoklubu na

**„ Vánoční stěnu „ Horoklubu „
také ve čtvrtek 18.12.2014 - od 16.00 do 17.30 hod.**

Tato akce bude opět ve znamení recesních soutěží a soubojů v disciplínách, kde se bez horolezecké přípravy neobejdete. Humor, recese a legrace. K léty osvědčeným soutěžím přidáme nové neotřepané a pro vás překvapující. Budete čubrnět. Spolu s dětmi a horomládeží zveme i dospělé lezce, budeme potřebovat jističe a pomocníky na mnoha disciplínách. Zve vás Bohouš

Ostrov obra Kalydnose

1. - 15. 9. 2014

Broněk Bandas

Stojím na terase našeho apartmánu, dívám se, jak se zpěněné vlny Egejského moře valí do zátoky Panormos a v duchu si přehrávám zážitky uplynulého dne. Zažili jsme pár perných chvil, ale v záři slunce, zapadajícího mezi do moře rozházené kousky země souostroví Dodekanésos, se stres uplynulých hodin ztrácí společně s posledními paprsky světla. Přímo naproti mně se z moře jak velký, černý hrad zvedá ostrov Telendos a světla lodních taxi vytvářejí šňůru perel kolem krku té tmavé siluety. Další a další světla se začínají pohupovat na vlnách. To se vydali za obživou místní sběrači mořských hub. Že je sběrem hub ostrov proslulý již více než 500 let poznáte nejen v obchůdkách se suvenýry. V hlavním městě Pothii je prý i muzeum sběru mořských hub. Ale Pothia už je daleko. Městem Pothia a stejnojmenným úrodným údolím jsme jen projeli. Jediná silnička, která na ostrově je, nás vedla do městečka Massouri, kde je stromů a zeleně a turistických lákadel jen poskrovnu. Kde moře ustoupilo jen natolik, aby nechalo pár metrů pláže, místo pro silnici a domy postavené ve svahu pod mohutnými vápencovými stěnami.

Stojím na terase. Přede mnou se vlní

Ráj pro děti - bazén

Egejské moře. Za mnou je ohromná, tmavá, skalní hradba a v ní obrovská jeskyně – Grande Grotta. Čerň v černi. V slabém měsíčním světle vypadá jak doširoka otevřená tlama nějakého dávného netvora. Jsem v místě, kterému se říká lezecký ráj. Stojím na ostrově Kalymnos.

Letenky na Kalymnos jsme si koupili už v květnu. Najít v našem nabitém programu společných volných 14 dní byl trochu logistický problém, ale nakonec Jiřa vygooglil let z Drážďan za dobrou cenu na začátku září. Ve čtyři hodiny odpoledne jsme se v den D ještě plní adrenalinu vrátili z Euroher od Máchova jezera, rozvěsili deštěm promáčené věci, kde se dalo, dobalili kufry, pasy, svačiny, krátce se vyspali a ve čtyři hodiny ráno už jsme stáli na letišti v Drážďanech frontu na odbavení. Kompletní Bandasky, kompletní Happyny a Štěpán Havelka, řečený Dědek. Všechno klapalo jak švýcarské hodinky do doby, než nám úředník za přepážkou vrátil jeden pas s tím, že je několik měsíců propadlý. A zrovna ten můj! Vždyť tam bylo tolik jiných lidí! Můj žaludek zaujal tvar silně zmačkaného pomeranče, mozek horečně chrlil návrhy nějakých řešení, ale samé nesmyslné kraviny. Čas se zastavil. Úředník se dožadoval jiného dokla-

du, žena mě očima porcovala na pidi koušičky, Happyny zaražené mlčely, Štěpán stál opodál s rukama sepjatýma jak pánbíčkář, co dává poslední pomazání a já věděl, že jsem si v peněženke nechal jen řidičák a kartičku pojišťovny. „Proboha, dej mi aspoň něco...!“ šeptala moje žena. Nemůžu říct, že by to byl nějaký nápad nebo promyšlený pokus. Spíš to byl akt naprostého zoufalství. Nonšalantně jsem úředníkovi po ženě poslal jediný doklad, který jsem měl – řidičák a snažil se u toho tvářit, že to tak dělám vždycky. Úředník si můj nový řidičák vyzdobený unijními hvězdičkami a instantní fotkou, na které bych se sám nepoznal, prohlédl, kývnul hlavou a čas

Dědek

se zase rozeběhl. Netušil jsem, že bouchnutí razítka je tak milý a krásný zvuk! Právě prožitá chvíle výrazně zvýšila úsilí mé střešní mikroflóry, takže jsem před svojí pořádně nasušenou drahou polovičkou ani nemusel předstírat střešní potíže a šel jsem se ukrýt na toaletu. Na

zpáteční cestě jsem si všiml velké vitríny plné zajímavých předmětů. Byl tam třeba revolver, lahev s pitím, nůžky, jehlice, různé spreje a lahvičky a veliká zákazová značka s přeškrtnutým letadlem. Ta spousta různých zakázaných předmětů mně silně připomínala mojí cestovní lékárníčku, kterou jsem si prozíravě, pro případ úrazu dětí, nechal v příručním zavazadle. Ach jo! Blížil jsem se k naší skupině. Mozkové centrum zdravého rozumu radilo zatloukat a tvářit se, že lékárníčka v mém batůžku neexistuje, centrum špatného svědomí naopak přiznat se. A protože jsem na sebe celníky při průchodu rentgenem nechtěl upozorňovat, přiznal jsem se. Od nějaké strašlivé a hnusné smrti rukou mé ženy mě zachránilo jenom to, že Maruška měla v kabelce víc sprejů, než já v lékárníčce. Když Jířa odešel s kompromitujícími předměty do auta, spadl náš Davídek z lavičky na hlavičku a to byl spouštěč nahromaděného napětí a emocí. Předvedli jsme se ženou na letišti scénku jako kdysi Jiřina Bohdalová s Vladimírem Menšíkem v Televariété. S tím rozdílem, že oni sklidili potlesk a my jen pár opovrhlivých pohledů. Emoce opadly, Jířa se vrátil a nebe zase bylo bez mráčku... Dodnes nevím, proč to Maruška udělala. Ale ve chvíli, kdy jsme se zvedli k odchodu na celní kontrolu pronesla: „Tady jsi na řidičák prošel, ale na celní kontrole to berou důkladně. Tam tě bez pasu nepustí!“ Můj žaludek opět zaujal tvar silně zmačkaného pomeranče.

Dívčí ráj

Nápadně tiše jsme se blížili ke kontrole a já se snažil svojí nervozitu skrýt za pokašlávání. Nemohl jsem kašlat moc, protože střešní mikroflóra opět hlásila zvýšenou aktivitu. Naštěstí celníky nezajímaly ani pasy ani řidičák a za tři hodinky na nás dýchlo parno ostrova Kos.

Od první chvíle po přeletu na ostrov Kos mě fascinovala Jířova logistika. Jen jsme vyšli z haly a ani ne za minutu přijel autobus, kterým jsme jeli do přístavu. V přístavu jsme koupili lístky a rovnou jsme nastoupili na už čekající trajekt a jen jsme z paluby sledovali, jak se loď připravuje k odjezdu. To jsem ale netušil, že tahle logistika je „neřecká“. Po příjezdu na Kalymnos nám Jířa radil jízdu taxíkem, ale nám se nechtělo dávat 15E a rozhodli jsme se jet autobusem. Maruška se nám pokoušela vysvětlit, že jízdni řády mají v Řecku pouze informativní charakter, ale na zastávce čekala spousta lidí, a když veřejná doprava fungovala tak hezky na Kosu, tak proč by neměla fungovat na Kalymnosu? Bylo asi jedenáct hodin a autobus měl jet v 11.20. Děti využily chvíle čekání a koupily si nanuky, Štěpán strávil čas pátráním, proč mu z tašky kape med. Asi v 11.30 jsme uviděli autobus, ale bohužel to byl jen bus místní cestovní kanceláře. V 11.40 to už, už vypadalo – ale zase nic. Bylo 11.50, když se u přístavu konečně objevil vytoužený autobus. Lidé se pohnuli, babičky vstaly z lavičky a my se připravili s našimi kufry. Řidič autobusu si nás z dálky všechny prohlédl, pak se podíval dozadu do autobusu, asi nějak zhodnotil počet volných sedadel, rukou udělal nejdřív zamítavé gesto, pak nám zamával a aniž zastavil, odjel. Jířa si bez dalšího váhání zavolal taxíka, my taky a nepočítám-li loužičku Štěpánova medu v kufru

Massouri

Jířa v mírně převislé cestě

taxíku, bez nehody jsme dorazili do „studia“ Panormitis.

Že je Kalymnos lezecký ráj, bylo vidět na každém kroku. Od vývěsních štítů restaurací až po patníky u silnice označujícím nástupy k lezeckých sektorům. Přimo kolem našeho studia vedla pěšina k nejbližším lezeckým sektorům, do sektorů vzdálenějších, po jediné místní silničce, jezdil jeden skútr za druhým. Lezci byli docela dobře identifikovatelní. Řidič měl zpravidla pod nohama batoh, spolujezdec na zádech lano a měli přilby. Místní obyvatelé totiž na skútru přilby zásadně nepoužívali. (Skútr na ostrově fungoval i jako rodinné vozítko. Jednou z místních zvláštností, kromě nepoužívání přileb, bylo vození dětí na stupátku. Běžným obrázkem bylo, že na širokém stupátku na nohy stojí dítě, rukama se drží zpětných zrcátek a kouká přes řídítka, za ním jsou tašky s nákupem, táta řidič a vzadu máma s košíkem drůbeže na zádech.) Večer se většina lezců potkávala v místním climbing baru, vedle kterého byla půjčovna skútrů. Přestože Happy a Štěpán už na Kalymnosu byli a v sektorech za naším studiem

lezli, výběr cest byl tak velký, že jsme nemuseli nikam dojíždět. Naše počáteční obavy, že nám naše lezecké plány budou narušovat děti, se taky nenaplnily. Díky bazénu na střeše našeho studia jsme dětem vůbec nechyběli a na koupání v moři jsme je museli pracně přemlouvat (smradi nevděční, tolik peněz to stálo!). Náš život na Kalymnosu zajel úplně přirozeně do neskutečně

pohodových kolejí. Kolotoč každodenních dostihů (obléknout děti, obout botičky, do školky, převléknout děti, bačkůrky, do práce, pro děti, převléknout ...) jako by nikdy nebyl. Kromě večerních procházek do města na zmrzlinu děti chodily celé dny bosky a nahaté, jeden krásný, slunečný den střídal druhý, nádherné noci plné hvězd přicházely jedna za druhou a při večerním posezení na terase v zapadajícím slunci jsme řešili jen to, v kterém sektoru příští den polezeme. Dospěláci se střídali v hlídání. Někdy hlídal jeden, někdy dva, Jířa s Maruškou vzali děti na výlet na ostrov Telendos, Štěpán je naučil plavat čubičku a Šiša s nimi soutěžila ve sběru plastových víček. Dopoledne se lezlo, odpoledne koupalo, pak večerní procházka, zmrzlina a posezení na terase. Jeden večer jsem si posteskl, že k té úplně největší pohodě na terase by to chtělo kytaru a druhý večer někdo nad námi hraje na kytaru a česky zpívá! Byl jsem

Na vrcholu

přesvědčený, že sním. Který blázen by z Čech tahal letadlem kytaru? A pak potkám u bazénu horolezce Pepu Nežerku, s kterým jsem nedávno mluvil v Aréně v Jirkově, a který je na Kalyrnosu tak často, že si kytaru nechává u majitele našeho studia. Prostě ráj. Jeden den lezu s Šiškou, která je jak urvaná ze řetězu a dává jednu cestu za druhou. Pak večer na terase s kytarou a vínem a další den lezu se Štěpánem, který je fajnšmekr a vybírá si jen hvězdičkové (v místním průvodci označeno symbolem noty) cesty. Sice vylezeme jen tři nebo čtyři cesty, ale dívat se, jak zjevně nejstarší lezec v celém sektoru vyvádí to „svoje čtyřnotičkové“ 6b, je zážitek. Další den Štěpán odpočívá. Důsledně do-

držuje rest day, protože, jak říká: „Není žádné janky a dokonce už mu doktor předepsal prášky na tlak!“ Den za dnem. Slunce, moře, skály a pohoda.

Stinnou stránkou lezeckého ráje bylo množství lezců. Nebylo to tak úplně extrémní oklouzání cest jako jsem nedávno zažil v italském Massone, ale tu a tam už se oklouzaná cesta dala najít. Obzvláště v sektorech Afernon nebo Poets, které byly nejbližší městečku Massouri. A tak, přibližně po týdnu, si Jířa při večerní procházce s Filípem půjčil skútr. Jeli do Pothie natankovat s tím, že budeme jezdit lézt do vzdálenějších sektorů. (Z Massouri zpět do Pothie vedla jednosměrka. Místním folklórem bylo, že v té jednosměrce se skútry pohybovaly v obou směrech. Ale aspoň autobusy a nákladáky v protisměru nejezdily.) Jednou už jsme se sice vydali do vzdálenějších sektorů autobusem, ale řidič dokázal i na tak maličkém

ostrově přijet o dvacet minut později a po cestě si ještě zajel k obchodu sníst čerstvý croissant. A od dlouhé zpáteční cesty po rozpálené silnici nás ten den zachránil jeden z nejlepších místních zvyků – bez váhání svézt stopaře. Ve čtvrtek ráno (samozřejmě ale musel nejdřív povozit děti na stupátku) Jířa odváží nejprve Štěpána, a pak Marušku do Arginonty, kde Jířa vyvádí OS cestu Red Sea Sekret 7a a společně ještě lezou několik „notičkových“ 6a. Po jejich návratu Bandasky nedbají pálícího slunce a ještě šlapou do prudkého kopce k nejbližším sektorům urvat aspoň pár cest (za dvanáct dní si Šiša připsala do svého lezeckého deníčku 80 cest, většinu stylem OS, nejllehčí byla 5c). Hned druhý den

Jířa s Maruškou odjíždí do sektoru Ghost Kitchen, kde Jířa dává opět OS 7a Le Mythe de la Caverne. Šiša s Broňkem po jejich návratu jedou do sektoru Sommertime a Šiška vyvádí OS cestu Maccabi 6b+. Prsty se nestíhají hojit, ale čert to vem, když je tady tolik lezení a Pepa Nežerka nám každý večer doporučuje další a další sektory! Do odjezdu už moc času nezbývá a Jířa si chce vylézt nějakou cestu v té obrovské zívající tlamě – jeskyni Grande Grotta. Celý den odpočívá a večer společně vyrážíme do jeskyně. Těžká, převislá cesta Elefanten Himmel 7a, vedoucí po mohutných krápnících, ho ale odmítá pár metrů pod topem a Jířa bude mít proč se na Kalyrnos vrátit. (I Broněk s Šiškou

Náhrada za trajekt

si z jeskyně odváží pěkný zážitek. Společně vylezli čtyřdélkovou cestu vedoucí po hraně jeskyně. První délka 6b, a pak neskutečné tři 5c délky traverzů v milionech úžasných, pevných, neoklouzaných, vápencových jehliček až do nejvyššího bodu jeskyně. Jířa mě varoval, že nesmím slanit do jeskyně, ale vpravo od ní. Jenže když tam byl (kdoví proč) takový parádní slaňák! Slanil jsem na hranu jeskyně a naivně si myslel, že pod hranou bude další slaňák na přesezení. Nebyl. Pak mně uklouzly nohy a já zůstal viset ve volném prostoru na laně, jehož konce plandaly vysoko nad zemí. Díky starým klasikům, kteří mě učili lézt, pořád nosím na sedáku prusíka na příjštění. Bohužel, jeden prusík stačil k výstupu po laně, když se používala slaňovací osma. S kyblíkem to nefunguje. Druhého prusíka měla Šiša, která byla u štandu, ale musela vyřešit, jak ho ke mně dostat. Zkusila ho pustit po laně na karabině, ale prusík se zasekl na hraně. Pomocí jednoho prusíka se mně podařilo dostat tak vysoko, že jsem se mohutně odrazil od hrany jeskyně a Šiši prusík ke mně sjel. Mezitím se k nám taky dostalo slunce a já v tom parnu prusíkoval asi 25 metrů. Skála byla úplně bez stupů, o nějakém postavení nohou se nedalo mluvit. Šiša nahoře z kusu odvázaného lanového zábradlí vytvořila dopomoc a tahala, já dřel jak soumar. Nevím, jak dlouho to trvalo. Když jsem se nahoře vyhoupl přes hranu, měl jsem v rukách křeče a oba jsme byli jak vaření raci. Správné slanění jsme pak našli ještě několik desítek metrů vpravo. Můj kamarád z Děčína mně pak vyprávěl, že vloni na podzim se podařilo do jeskyně slanit klukovi s holkou. Prý nebyla moc zkušená, tak jeli oba najednou, každý na jednom fousu lana (myslím, že se tomu říká „na motorku“) a skončili pod hranou jeskyně. Viseli tam prý pět hodin, než se k nim sešora dostali jejich kamarádi. Chyběla jim škola starých klasiků a prusíky!. Poslední lezecký

den. Jířa s Maruškou opět vyrazí na skútru do vzdálených sektorů a po jejich návratu si skútr půjčuje Šiška a valí do sektoru Castelli až Broňkovi vlajou vlasy. Ale ostrov si bere svou daň. Jířa větší pytel v dalším 7a, Broněk v 6a+ padá a dolézá jen s vypětím všech sil. Prolezené prsty, prolezené lezačky. Je čas to zabalit.

Přichází čas na logistiku. Letadlo letí v deset ráno z Kosu, trajekt z Kalymnosu jede v osm, Jířa si rovnou objedná taxíka. Bandasky s taxíkem váhají, v sedm hodin má jet autobus a i kdyby přijel zpožděný o běžných 20 minut, nic se neděje. Byla by škoda dávat 15E za taxíka. Ráno byl trochu boj obléct děti, které si rychle zvykly běhat s pindourama venku, ale před sedmou hodinou stojí Bandasky na zastávce a vyhlíží autobus. Je pondělí a Šiša tvrdí, že v pracovní den musí ráno autobus jet. Jak by se Řekové jinak dostávali do práce? V 7.25 už jsme byli mírně nervózní. V 7.35 kolem nás projíždí Happyyny se Štěpánem v taxíku a Jířa se ptá, jestli nemá zavolat taxi i nám. Nadšeně souhlasíme. Než pro nás z Pothie přijede, než dojedeme do přístavu – budeme to mít jen tak tak. Přijíždí taxík a řidič se ptá, v kolik nám jede trajekt. Říkáme, že v osm a on se úplně optimisticky netváří. Za deset minut už jedeme jednosměrkou do Pothie a proti nám jezdí jeden skútr za druhým. Šiša se ptá řidiče, jestli to je normální a ten se jen směje. Do Pothie už je to jen kousek, vypadá to dobře. Pak se před nás zařadil Jeep převážející malou loď. Zoufale pomalu se vlečeme a čas letí jako blázen. Ale na Kalymnosu se nepředjíždí. Jezdí se pěkně v klídku. Jeep s lodí se pokusil vjet do vrat, kterými by projel sotva Fiat Punto a zablokoval silnici. Řidič taxíku na něj zatroubil!! Tak to už je vážný. Projíždíme uzounkýma uličkama Pothie a těsně před přístavem na hodinách skočila

Telendos

Pothia

osmá. V duchu jsem se modlil. Jsme přeci v Řecku, tady nic nejezdí na čas! A opravdu! V přístavu u pokladny vidím Happyny se Štěpánem. Vyskočil jsem z taxíku a volám na Jířu, ať nám koupí taky lístky... a Jířa mě uklidňuje: „Nespěchejte, trajekt nejede!“ Jakási drobná chybička v logistice způsobila, že trajekt z Kalymnosu odjel v sedm a trajekt v osm nejede z Kalymnosu na Kos, ale opačně. Naštěstí paní v pokladně Jířovi prozradila, že na opačném konci přístavu kotví nějaký hodný pán, který je ochoten všechny ty pitomce, co jim ujel trajekt, odvézt na Kos. Taxikář byl frajer a ještě nás odvezl na druhý konec přístaviště a tam už na nás opravdu čekal pán s menší loďkou. Trochu mě vrtalo hlavou, kolik asi ten lodní taxík stojí. Prý něco okolo 100E. Co se dá dělat. Letenky by byly dražší. Nastupujeme na loď a kapitán kufry i nás tlačí do malé kajuty na přídi. Chceme zůstat venku, ale on trvá na tom, že musíme všichni dovnitř. Vůbec to nechápu. Loď pomalu vyjíždí z přístavu a za námi se tvoří hustý kouř, který za chvíli plní i kabinu loď. Myslím, že loď hoří a právě, když chci vyhlásit požární poplach, natlačil kapitán do kajuty i Štěpána a výfuk loď se konečně vynořil nad hladinu. Kouř z kabiny pomalu zmizel, loď se rozjela rychleji, ale je jasné, že touhle rychlostí na Kos nedojedeme včas. Naštěstí to ještě nebyla nejvyšší rychlost a sotva jsme opustili přístav, loď nabrala slušnou cestovní rychlost a začala se houpat na vlnách tak, že občas stříkla slaná voda dovnitř okýnkem. Kapitán měl zjevně rád děti, a tak nabídl malému Broníkovi místo u kormidla. Našemu Colombovi se rozvítily oči a jal se loď řídit. Kapitán Broníka poplácal po rameni a odešel telefonovat. Krátká chvíle, kdy jsem si jízdu užíval, byla pryč a začal jsem být mírně

nervózní z rybářských lodí, které se nám objevily před přídím. Pak k malým loďkám přibyl ještě ten prokletý trajekt, který zákeřně jel opačným směrem, než jsme si mysleli a potřebovali a to už jsem šel vyrušit pana kapitána z telefonického hovoru. Jak jsem předpokládal, byl naprosto klidný a vyrovnaný, jen tak trochu cuknul kormidlem, poplácal Broníka po rameni a šel si vyřídit další hovor. Nakonec jsem považoval za úspěch, že aspoň přistávací manévr na Kosu (k

Broníkovo nelibosti) udělal sám. Za těch 150E, které si za to řekl, to ale stálo. Bylo čtvrt na deset a na letiště 20 minut jízdy. Jířa neváhal a hned chytil taxíka, pro nás řidič zavolał dalšího. Necelé půl hodiny před odletem letadla jsme vyskákali z taxíku a viděli Jířu, který k nám běžel z letištní haly. Úplně ve mně zatrnulo: „Logistika selhala!“ Ale Jířa jen popadl naše kufry a spěchal s nimi na odbavení. Pak už šlo vše ráz na ráz. Šiša ukázala pasy, já řidičák, prošli jsme free shop, kde Šiša při pohledu do prázdné peněženky jen temně pronesla: „Za to jsem mohla mít dva parfémy“ a na chlup přesný německý dopravce nás odvezl zpět do světa plného spěchu a stresu.

Akce Kalymnos 2014 se ve dnech 1.- 15. září 2014 zúčastnili : Jirka, Mária a Filípek Šťastní – Happyny, Broněk, Petra, Broník a Davídek Bandasovi – Bandasky a Štěpán Havelka

Poděkování

Dobře jsem věděl, že udávaná obtížnost spousty cest na Kalymnosu neodpovídá realitě. Nebylo možné, abych vylezl šedesát cest v sedmém stupni UIAA. Znam se a vím, co lezu. Ale hezky se na ta čísla dívalo a chca – nechca rostlo i mé sebevědomí. Do té doby, než jsem po návratu vyrazil na písek. Děkuji tímto Danovi Hölzlovi a Ctíradovi Suchému za jejich cestu Octoberfest na Májovou věž na Sněžníku, která mě vrátila do žumpy průměrných lezců a nehet z malíčku.

Broněk

Program

PROSINEC 2014

5. 12. 18:00 Mikulášská

- **Lezeckou arénu navštíví čert s Mikulášem.**
- **Pouze pro lezecký kroužek.**

5. 12. 20:00 Genius Loci

- **Funk-rocková kapela z Mostu nám zpřijemní Mikuláše!**

19. 12. 17:00 – 21:00 Bouldering Session 4

- **Závod v boulderingu ze série LEZECKÁ ARÉNA JIRKOV BOULDERING SESSION.**
- **Podrobnosti na www.lezecka-arena.cz.**

Pozvánka

*Tradiční Zdobení
stroměčku pro
koná dne
u Štejnaru v
Kadaně*

*vánočního
zvířátka se
13.12.2014
Brodcích u*

Čas příjezdu není určen, pro děti bude připraveno sáňkování, bobování nebo výlet podle chuti a počasí. Po setmění (cca 17.00) se půjde ozdobit stroměček pro zvířátka a bude následovat posezení, grog, svařák, drby a případně i kytarořev. Po předchozí dohodě mohou přespolní přespat do neděle, ráno jít nakrmit koníky, ovečky a slepice a spoluvytvářet program pro děti i dospělé.

Zápis ze schůze OVK SZ Čechy ze dne 20.11.2014 v Teplicích

Přítomni: Pavel Suchopárek, Ladislav Vörös, Jan Masár, Pavel Bohuněk, Milan Svinařík, Filip Křivinka, Michal Vyleťal, Josef Nestler

Omluveni: Jiří Chára, Daniel Hölzl

1. Úprava počtu členů OVK. Po mnohaleté působnosti opouští řady OVK dva mnohaletí členové. K 20. 5. 2013 požádal o ukončení členství Stanislav Eminger a počátkem roku 2014 navždy odešel do lezecského nebe Richard Hamak. Oběma patří poděkování za obětavou odvedenou práci. **OVK bude nadále pracovat v počtu 10 členů.**

Jmenování nových správců oblastí

Rač – Pavel Princ (převzal správcovství od J. Masára ke 4.12.2012)

Kapucín – Ludvík Kostka (převzal správcovství od J. Masára)

Kašparák – Josef Beňo (převzal správcovství od F. Křivinky k 1.5.2014)

Loučná - Vlastislav Hrkal st. (oblast byla dosud bez správce)

Domaslavice - Vlastislav Hrkal st. (oblast byla dosud bez správce)

Krupka – Jan Masár (oblast byla dosud bez správce)

Lukov – Ivan Zajan (oblast byla dosud bez správce)

2. Bez správce nadále zůstává několik drobných oblastí v Českém středohoří, ke kterým se nedaří správce sehnat. Jedná se o Dlouhý vrch, Porta Bohemica, Skalice, Soudný vrch, Zubrnice, Dubičná a Babětínka. Většinou se jedná o sporadicky navštěvované oblasti s několika cestami. Nadále nemají správce oblasti s trvalým zákazem lezení.

3. Debata ohledně nově vznikajícího webu skalních oblastí pod hlavičkou ČHS se vyznačuje rozdílností názorů na nový projekt. Nový web však dosud není k dispozici, tudíž se k projektu nelze vyjádřit a vznést případné náměty či připomínky.

4. Bouldering. Z rozhovoru o případném připojení rozvíjejícího se boulderingu pod hlavičku ČHS, potažmo OVK, vyplynulo, že bouldering je dosud živelný, nemá své zástupce a tudíž je v současné situaci těžko uchopitelný. Do budoucna však bude nutno problém především v lokalitách s nějakým stupněm ochrany přírody řešit.

5. Správci oblastí dodali požadavky na materiál na výměny na rok 2015.

6. Členové OVK jednoznačně a důrazně odmítají v ČR sílící tlaky na výstavbu zajištěných cest (ferrát) ve spravovaných oblastech s tím, že v ČR nejsou terény vhodné pro výstavbu zajištěných cest.

7. Průčelská rokle – jednání o možnosti lezení proběhne na správě CHKO 28.11.2014. Předpokládá se omezení lezení v době hnízdění sokola stěhovavého.

8. OVK nadále apeluje na lezce, aby používali při případných prvovýstupech jen jištění schválená Bezpečnostní komisí ČHS viz web ČHS a Skalní oblasti ČR. Dále upozorňuje na včasné odevzdávání Protokolů o prvovýstupech jednotlivým správcům oblastí.

9. Členové OVK ani správci nepožadují vyznačení této „funkce“ na průkazech ČHS pro rok 2015.

10. Začátkem roku vstoupí opět v platnost sezonní uzávěry na ochranu hnízdicího ptactva. OVK prosí všechny lezce, aby sledovali aktuální uzávěry na webu ČHS a webu Skalní oblasti ČR a dodržovali striktně zákazy a omezení lezení v těchto oblastech.

V Teplicích 20.11.2011

Zapsal: Pavel Suchopárek

Jedná se o neoficiální zápis, který není ještě připomínkován a odsouhlasen všemi členy OVK.

Co kdo s kým, kdy, kde, jak a komu v měsíci číslo 11 L. P. 2014

Pavel "Párek" Suchopárek

1. - 2. 11. Hafi s Pét'ou lezou v tílku ve **Frankenjuře**, Treunitzer a Kuhkirchner, krásné jižní stěny. Pét'a si dělá radost přelezem Primeur de Luxe - 10.
2. 11. Cvičné skály na **Zlatníku** berou jako přípravu na hory Blagodanič Vpohoráčnahory trénič s Kublajem Rovněžvpohoráčnahorytréničem.
3. 11. Ludva Kostkovatej s Tomem dávají 5 cest na **Gorilu**.
10. 11. Opět Ludva popolézá soloidní cesty na **Napoleona** a v jeho okolí.
11. 11. Opět opět Ludva dává trochu boulderingu v oboře na **Trampských skalách**.
12. 11. Opět opět opět Ludva se snaží najít VK na **Kameničce**.
11. - 12. 11. Hafi s Pét'ou opět lezou v **Juře**, stále převládá krásné, teplé, slunečné počasí v Amerikanische Botschaft.
13. 11. Na **Bořeni** působí Slívka s Ludvikem a nezavěšují pytel na Bílinský věšák.
15. 11. Pája s Rudou prozkoumali nové cesty na **Modříně** od Němců. I přes hroznou zimu si parádně zalezli. Podařila se jim vylézt cesta Tlustý chléb za Xa.
17. 11. Pét'a a Hafi jedou do **Jury** dát poslední letošní pokusy, něco však musí zůstat i na příští sezónu :-)
22. 11. Asi poslední letošní lezení v **Labáku**. Se zmrzlými prsty Pája s Alešem vylezli cestu Ugrofin IXc na Monolit.
22. 11. Klubová akce **Běh na Jedlák**.
23. 11. Na zarůstajících **Vejpřtských skalách** se na kamenech mrcasí bří Svinaříkové ze Svinařova s Blagodaničem Takyse mrcasičem.
25. 11. Na **Berschlově věžce** se na sluníčku vyhřívá Blagodanolič Horezdarzdekaždýrokzci-zič.
26. 11. Několik perel z Mkyho sbírky pokladů přelézá na **Sfingách** solo Ludvik Kostkovatej

Páč počasí již není, co bejvávalo (v létě), a ještě nejní takový jako v zimě, tak spousta lidí se mele na plastu.